

Rose

ฮัสกีหน้าโง่
กับอาจารย์
เหมียวขาว
ของเขา

二哈和他的
白猫师尊

4

肉包不吃肉 โร่วเป่าปู้ซือโร่ว เขียน
Bou Ptm แปล
景殊 Jing Shu วาด

พิมพ์
ครั้งที่

1

Rose

ฮัสกีหน้าโง่ กับอาจารย์เหมียวขาวของเขา เล่ม 4

二哈和他的白猫师尊

肉包不吃肉 โรว์เปาปู่ซือโรว์

เขียน

Bou Ptrn

แปล

ก ร อ ่ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

นำสงสารคู่ว่านหนึ่งผู้ปราดเปรื่องแห่งยุค บัดนี้กลับตกต่ำถึงขั้นต้องพึ่งหนังสือ
กำจัดมารในใจ หนังสือที่ทางออกก็ไม่รู้ว่าเป็นเล่มใดที่เซวียเหมิงซือมา
เปิดมาเห็นตัวอักษรเสียวข่ายขนาดเท่าหัวแมลงวันอัดแน่นเป็นพืด
แรกเริ่มคู่ว่านหนึ่งยังไม่ได้ชิมซาบเนื้อหา ผ่านไปสักพัก
จึงได้ตระหนักว่าตนกำลังอ่านอะไรอยู่

- โรว์เปาปู่ซือโรว์

ฮัสกี้น้ำใจกับอาจารย์เหมียวขาวของเขา เล่ม 4

二哈和他的白猫师尊

Rose

ในเครือบริษัททอมรินทร์พรินต์ติ้ง แอนต์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Rose Publishing

《二哈和他的白猫师尊》Vol. 04

Original story and characters created and copyright © 肉包不吃肉 Rou Bao Bu Chi Rou

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Illustrations by 景殊 Jing Shu

Thai translation copyright © Amarin Printing and Publishing Public Co., Ltd.

Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved.

ลิขสิทธิ์หนังสือให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ. ลิขสิทธิ์

และ พรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-4459-2

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัททอมรินทร์พรินต์ติ้ง แอนต์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วีระกพันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อองอาจ จีระอร • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาน
บรรณาธิการ อมรรัตน์ ศิริมบุญ • บรรณาธิการต้นฉบับ ชนากานต์ วังวิบูลย์
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรวัลักษณ์ โหมตตาด • ศิลปกรรม ดวงหทัย มีตฤทธิศชัยกุล
คอมพิวเตอร์ นงนุช ศรีสุขใจ • พิสูจน์อักษร อัมไพวรรณ ทองคง
ฝ่ายการตลาด พนิดา ชัยศิริ, กุลพัฒน์ บัวละออ

คำนำสำนักพิมพ์

ยี่สิบห้าปีผ่านไปกับอาจารย์เหมียวขาวของเขา เล่ม 4 หลังจากคู่มือหนึ่งเข้าสู่การเก็บตัวเป็นเวลาห้าปี เพื่อไม่ให้อาจารย์ฟื้นขึ้นมาแล้วต้องผิตหวังศิษย์ทั้งสามของเขาจึงมุ่งมั่นพัฒนาตนเองจนเป็นที่ประจักษ์ของผู้คนในใต้หล้า

เมื่อคู่มือหนึ่งฟื้นขึ้นมา เขากลับพบว่าหลายสิ่งหลายอย่างเปลี่ยนไป ชื่อเมย์ที่เคยตัวเล็กบอบบางสูงใหญ่ขึ้น เซวียเหมิงมิใช่เด็กหนุ่มนิสัยเด็ก ๆ อีกแล้ว โมหรานก็ดูกำยำล่ำสัน ที่สำคัญคือเขารู้จัก “ขอบคุณ” คนอื่นแล้ว ผิดจากเด็กหนุ่มหน้าทะเล้นอายุสิบเจ็ดปีในความทรงจำของเขา

แล้วเวลาห้าปีทำให้อะไรเปลี่ยนไปอีกบ้าง ติดตามได้ในเล่มค่ะ

Rose

คำนำผู้แปล

สวัสดีครับทุกท่าน พบกันอีกครั้งในเล่ม 4 มีคนบอกเอาไว้ว่า
ความสุขผ่านไปเร็วเสมอ แต่สำหรับบางคนแล้ว บางทีการรอคอยอะไร
บางอย่างก็ช่างยาวนานเหลือเกิน แม้จะแค่หนึ่งวินาทีก็ตาม

คงเหมือนกับโมฆรานที่ต้องใช้ชีวิตด้วยการเฝ้ารอดตลอดห้าปี ผ่าน
เรื่องราวที่คอยขัดเกลาให้เขาเติบโตขึ้น นี่อาจเป็นบททดสอบจากฟ้า เพื่อ
พิสูจน์ความรู้สึกแท้จริงที่เขามีต่อผู้หญิงหนึ่ง

แต่สำหรับผมแล้ว เวลาจะผ่านไปช้าเสมอเมื่อออกกำลังกายทำเพลงก็

TAT

แล้วพบกันใหม่ในเล่มหน้าครับ

น้อมคารวะ

Bou Ptn

TRIGGER WARNING :
นิยายเรื่องนี้ NOT FOR EVERYONE

มีเนื้อหาเกี่ยวกับ among other immoralities (การผิดศีลธรรมจรรยา), angst (มีความรุนแรงในอารมณ์ บีบคั้นกดดัน), cannibalism (การกินเนื้อเผ่าพันธุ์เดียวกัน), child abuse (การทารุณกรรมเด็ก), coercion (การใช้อำนาจที่เหนือกว่าบังคับให้คนอื่นทำในสิ่งที่ไม่อยากทำ), corporal punishment (การลงโทษทางร่างกาย), death (การตาย), depression (ภาวะซึมเศร้า), explicit sex (การร่วมเพศแบบเปิดเผย), gang-rape (การข่มขืนเป็นกลุ่ม - ไม่เกี่ยวกับตัวละครหลัก), genocide (การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์), gore (เนื้อหาที่มีความโหดร้ายและรุนแรง), humiliation (การทำให้อีกฝ่ายได้รับความอับอาย), massacre (การสังหารหมู่), mental and emotional abuse (การทำร้ายร่างกายและจิตใจ), questionable principles (มีหลักการที่น่าสงสัย), rape/non-con/dub-con (การข่มขืนโดยที่อีกฝ่ายไม่ยินยอม หรือกึ่งจำยอม), suicide (การฆ่าตัวตาย), starvation (ความอดอยาก), torture (การทรมาน), underage sex (การมีความสัมพันธ์กับคนที่อายุต่ำกว่าเกณฑ์) unhealthy relationship (ความสัมพันธ์ที่เป็นปัญหา)

อาจารย์เก็บตัว

อรุณเบิกฟ้า เมฆแดงคลุมหนา แม้ยังเป็นยามรุ่ง แต่นอกศาลา
หงเหลียนมีศิษย์กลุ่มใหญ่มาชุมนุมกันอยู่นานแล้ว ทุกคนล้วนสวมชุด
ไวท์ทักซ์สีขาว หลบตาก้มหน้า ยืนอยู่ตลอดสองฝั่งทางเดิน
ตั้ง...ตั้ง...ตั้ง...

เสียงระฆังบอกเวลาย่ำรุ่งดังมาจากเจดีย์ทองเทียน ไกลออกไป
มีกลุ่มคนค่อยๆ เคลื่อนโผล่จากโถงโถงเข้ามา ผู้นำขบวนคือเชวียเจิ้งยงและ
ผู้อาวุโสทานกลาง ตามมาด้วยโม่หฺรานและเชวียเหมิง ซ้ายและขวาคือ
ซือเม่ยกับภิกษุสวมจีวรกลางเก่ากลางใหม่รูปหนึ่ง ค่อยๆ ฝ่าม่านหมอก
มาตามทางเดินปูศิลาครามเปียกชื้นซ้ำๆ

ในมือภิกษุถือโคมไฟดวงหนึ่ง ทั้งที่ฟ้าแจ้งแล้ว แต่แสงโคมยังไม่
ลดความสว่างลงเลยแม้แต่หยก สาดประกายสีทองเจิดจ้าดูจับใจ
สะพรุ้งยามคิมหันต์

เหล่าศิษย์ต่างน้อมศีรษะ สำนวมนจิต พวกเขาล้วนได้ยินข่าวแล้วว่า
ไหวจู้ย้าซือแห่งวัดอู่เป่ย์เร่งเดินทางมาที่นี่เป็นการเฉพาะเพื่อผู้อาวุโสวีเหิง
คาดว่าจะเป็นภิกษุรูปลักษณะสามัญผู้นี้เป็นแน่ กับบุคคลในตำนานผู้
เหล่าผู้เยาว์ยังคงรู้สึกยำเกรงมากกว่าสนใจใคร่รู้ ตลอดเส้นทางบนเขา
อันทอดยาวนี้ ไม่มีใครสักคนกล้าจับจ้อง หูได้ยินเพียงเสียงไม้เท้า สายตา
ที่หลบลงเห็นเพียงรองเท้าป่านของนักบวชย่างผ่านไปอย่างแผ่วเบา ทั้งกลุ่มคน

เสวียนจี “ขอให้ราบรื่นทุกสิ่ง”

ลู่อุนถอนหายใจเอ่ย “อิจฉาท่านอยู่บ้าง เวลาทำปีถูกแซ่แข็ง ก็ยิ่งดูไม่แก่เฒ่า”

ผู้อาวุโสคนอื่นๆ เอ่ยถ้อยคำสั้นบ้างยาวบ้าง ไม่นานก็มาถึงเซวียเหมิง เดิมเขาพยายามหักห้ามใจ แต่เพราะเป็นคนทำอะไรใช้อารมณ์เป็นใหญ่ สุดท้ายก็ทนไม่ไหว หลังน้ำตาข้างโรงศพอาจารย์

เขาเซ็ดน้ำตาอย่างแรง พลังเอ่ยเสียงสะอื้น “อาจารย์ ถึงท่านไม่อยู่ ข้าก็จะตั้งใจฝึกฝนเพลงดาบเต็มที งานชุมนุมเขาหลิงซานในภายหน้า ข้าจะไม่ทำให้อาจารย์เสียหน้าเด็ดขาด รอท่านฟื้นขึ้นมาแล้ว ข้าจะแจ้งลำดับที่ดีของข้าให้ท่าน ใต้อาณัติอาจารย์ข้า จะไม่มีศิษย์ที่ผิดคำพูดเด็ดขาด”

เซวียเจิ้งเดินเข้าไปตบไหล่บุตรชาย เซวียเหมิงมิได้กอดบิดา เหมือนเช่นที่เคยทำ เพียงสูดจมูกเบือนหน้าหนีอย่างดิ่งตัน ต่อหน้าอาจารย์ เขาไม่ยอมเป็นเด็กหนุ่มกางเกงแพรที่เขาแต่พึ่งพิงบิดา

จากนั้นก็ถึงตาซือเม่ย ขอบตาเขาแดงรินเช่นกัน มิได้เอ่ยอะไร เพียงก้มหน้ามองฉู่หว่านหนึ่งพักหนึ่ง ก่อนจะถอยไปด้านข้างเงียบๆ

หลังจากเขาถอยไปแล้ว ดอกไธ่ถังสีชมพูอ่อนดอกหนึ่งก็ถูกวางลงในโลงศพอย่างเบามือ มือข้างที่วางดอกไม้ นั้นยังคงมีเค้าโครงของมือเด็กหนุ่มอยู่บ้าง เพียงแต่เรียวยาวมากขึ้น

โมหฺรานยืนอยู่ข้างโรงศพ ลมพัดผ่านบึงน้ำเบาๆ กลิ่นหอมรวยรินของดอกบัวโชนมา ปวยผมข้างขมับถูกพัดจนยุ่งเหียงเล็กน้อย ทว่าเขากลับยื่นมือไปจับใบหน้าของฉู่หว่านหนึ่ง

โมหฺรานแ้มริมฝีปาก คล้ายมีคำพูดมากมายอยากกล่าว ทว่าสุดท้ายเพียงเอ่ยเบาๆ ด้วยเสียงแหบพร่า “ข้าจะรอท่าน”

รอท่านอะไร

เขามีได้กล่าว เขารู้สึกว่าตนคงอยากเอ่ยว่ารอท่านฟื้นขึ้นมา แต่ก็เหมือนว่าถ้อยคำนี้ยังคงไม่เพียงพอ คล้ายมีอาจแสดงความรู้สึกที่อัดแน่นจนล้นปริ่มในใจเขาออกมาได้ กันบึงหัวใจเขาเหมือนมีหินหลอมเหลว

เดือดพล่านก่าล้งท่นทะเลล้ก ไม้มีทงให้ระบาย จ้งได้แต่พวยพุงอยู่ภยใน
ใจเา โถมกระหน่าจนเาท้งต่นตระหนกท้งเจ็บปวด

เารู้สึกว่าต้องมัสักวันท่หัวใจของตนถูกทลาย เมือถึงตอนน่น
ทินหลอมเหลวท่จะพุงทะเลล้กอย่างมื่อจกักกั้น ส่วนตัวเาก็จะถูกหลอม
ละลายจนกลายเป็นเ้าถ่านท่ามกลางคลื่นทะเลฟิโรธน่น

ทว่าเวลานี้ เายังไม่แนใจว่าความรู้สึกรุนเรงน่นคืออะไรกันแน
ดั่งน่นจ้งเอ่ยเพียงว่า “รอท่าน”

สุดท่ายศาลาหงเหลียนท่ปิดลง

ข่ายอาคมใหญ่ก่างกัน รวกับประตุท่กั้นระหว่งความเป็นความตาย
ตัดขาดจากทุกคน

นับจากนั้งกขคิมหันต์หอมรอยริน ทิมะเหมันต์สังัดเหงา เวลา
ท่าปีเต็ม จะไม่มีผู้ใดได้ซ้นชมอีก

ไปไฟเสียดสิกนดั่งซ่าๆ ใให้ถึงโรยรา ตั้งแต่ศาลาหงเหลียนทอดยาว
ไปถึงหน้าซุ้มประตุเา เหล่าศิษย์ต่างคุกเข่าลง โดยมีโมหราน เศวียเหมิง
และซือเม่ยคุกเข่าอยู่ด้านหน้าสุดของแม่น้ำยาวเหยียดไร้สิ้นสุดน้

เศวียจ้งยงเอ่ยเสียงก้งวานไปท้งแนวป่า “ส่งผู้อวูโสอวีเหิงเก็บตัว”

เหล่าศิษย์ก้มศีรษะ เอ่ยเสียงท่มดั่งก้อง “น้อมส่งผู้อวูโสอวีเหิง
เก็บตัว”

หลายพันเสียงรวมเป็นหนึ่ง สะทอนไปท้งยอดเขาสื่อเซิงท่ปกคลุม
ด้วยเมฆหมอกแห่งน้ หมุ่นกกาแตกตั้น ส่งเสียงร้องบินวนเวียนอยู่เหนือ
ยอดไม้ มิกล้าร่อนลงเกาะพักพิง เสียงดั่งสนั่นครั้นครั้นราวกับเสียงฟ้าร้อง
บดกลืนเมฆ พุงทะเลลงซ้นฟ้า

“น้อมส่งอาจารย์เก็บตัว” โมหรานเอ่ยเสียงแผ่ว

โฆกศีระชะลงจรดพื้นยาวนาน

เ้ารอท่านท่าปี

หลังจากอวีเหิงเก็บตัว ศิษย์ทั้งสามได้อาณัติของเขาไม่ยอมสังกัดผู้อาวุโส
คนใดในระหว่างนี้ ต่างมุ่งมั่นฝึกบำเพ็ญอย่างหนัก

เนื่องจากสาเหตุด้านคุณสมบัติและเคล็ดวิชา ซื่อเม่ยกับเซวียเหมิง
จึงรั้งอยู่บนเขา ส่วนโม่หรานเลือกเดินทางไกล

เพียงแต่ที่เขาเลือกเช่นนี้ นอกจากเป็นเพราะตัวเขาเหมาะที่จะออก
ท่องหาประสบการณ์แล้ว ยังเป็นเพราะชีวิตที่เกิิดใหม่นี้มีเรื่องมากมาย
แตกต่างจากในอดีต ไม่เพียงแค่เรื่องที่เกิดขึ้นกับจู่หว่านหนิง สิ่งที่ทำให้
เขากังวลใจที่สุดคือเรื่องโกวเหินตัวปลอมผู้นั้น

ในใจพอจะคาดเดาได้ราว ๆ ว่า คนที่ซ่อนอยู่หลังม่านผู้นี้ อาจเป็น
คนที่กลับมาเกิดใหม่เช่นกัน ถึงอย่างไรคนผู้นี้ก็เชี่ยวชาญกลหนักเงินหลง
ถึงแปดเก้าในสิบส่วนแล้ว ในขณะที่ชาติก่อนจนกระทั่งถึงตอนที่เขาตาย
ก็ไม่เคยปรากฏบุคคลที่สองที่สามารถล่าแดงอาคมต้องห้ามได้ถึงระดับนี้

การสืบทอดตัวตนของคนผู้นี้มีใช้สิ่งที่ไม่หฺรณถนัด นับตั้งแต่ผ่านศึก
ครั้งใหญ่ที่ตำบลไฉ่เตี้ย ทิวหังโลกบำเพ็ญเพียรล้วนจับตามองเรื่องนี้อย่าง
ละเอียด รอให้ใจระโมยในที่ลับผู้นั้นเผยทางจิ้งจอกของตนออกมา ดังนั้น
เรื่องนี้เขาจึงไม่จำเป็นต้องสอดมือเข้าไปยุ่งมากนัก

โม่หรานรู้ว่าตนมิได้มีสติปัญญาเฉลียวฉลาด เพียงแต่มีปราชญ์
วิญญานเต็มเปี่ยมและพรสวรรค์อันน่าทึ่งในการฝึกบำเพ็ญ ในเมื่อ
วันข้างหน้าได้ถูกลิขิตไว้แล้วว่าจะต้องเกิดศึกขึ้นอีกครั้ง สิ่งที่เขาทำได้คือ
ฟื้นฟูพลังอันแข็งแกร่งไว้เทียบทานก่อนเกิดใหม่ของตนกลับมาอีกครั้ง
โดยเร็วที่สุด

ชาติก่อน ข้าคือผู้ทำลาย

ชาตินี้ ข้าจะเป็นผู้พิทักษ์

ไม่นานหลังจากจู่หว่านหนิงเก็บตัว โม่หรานยืนอยู่หน้าซุ้มประตูยอดเขา
สื่อเชิง

เขาสะพายถุงสัมภาระเตรียมออกเดินทางไกล

อย่างดูเดือดอีกต่อไป

ความเจริญรุ่งเรืองไร้ขีดจำกัด ชีวิตทรูทรูสุขสำราญ เขาล้วนเคยเห็นมาแล้ว เห็นจนเบื่อหน่ายเหลือเกิน เขาไม่อยากทวนกลับไปอีก รู้สึกเพียงที่นั่นช่างเหน็บหนาวยิ่งนัก ไม่มีผู้ใดอยู่ข้างกายสักคน

คนที่เคยเป็นท่าเซียนตั้งจวินมาก่อน เคยเรียกกลมเรียกฝนเหนือยอดเขาไท่ซาน เคยเห็นมวลงบุผาบนโลกมนุษย์มาหมดแล้ว ไหนเลยจะยังสนใจเสียงปรบมือแซ่ซ้องสรรเสริญอันเล็กน้อยเหล่านี้บนเขาหลังซาน

เรื่องจัดอันดับ...

ผู้ใดชอบจัดก็จัดเถิด

“ข้าอยากทำอย่างอื่นมากกว่า” โม่หรานยิ้ม “เซวี่ยเหมิงคือคุณชาย คุณชายย่อมมีวิถีชีวิตของคุณชาย ส่วนข้าเป็นจอมอันธพาล อันธพาลก็มีชีวิตของอันธพาล”

หวังฟูเหรินอดเอ่ยด้วยความสงสารมิได้ “เด็กโง่ พุดอะไรกัน เจ้ากับเหมิงเอ๋อร์กี้เหมือนกัน มีอันธพาลกับคุณชายที่ใดกัน”

โม่หรานหัวเราะเหะๆ ในใจรู้สึกขมขื่นนิดๆ

ร่ำรวยโดยกำเนิดกับเกิดมาต่ำต้อย แม้โชคได้มาถึงยอดเขาสี่อูเซิง แต่สิบกว่าปีก่อนหน้าล้วนผ่านมาอย่างลับสนมึนงง จะไปเหมือนกันได้อย่างไร

ทว่าเห็นสีหน้าอ่อนโยนเปี่ยมไปด้วยความหวังโยของหวังฟูเหริน ย่อมมีอาจเอ่ยอะไร ได้แต่พยักหน้า “ท่านปากกล่าวถูก เป็นข้าพุดได้ไม่ตัวเอง”

หวังฟูเหรินยิ้มพลางส่ายหน้า มอบถุงเขียนคุณใบเล็กให้เขา บนถุงปักลายดอกตูร์¹ “เจ้าออกท่องโลก ไร้คนดูแล ถุงแพร่นี้เจ้ารับเอาไป ในถุงมียารักษาแผลอยู่ไม่น้อย ล้วนเป็นยาที่ป่าปรุเอง ดีกว่าที่ซื้อหาจาก

¹ ดอกโพลเลียเอเซียตะวันออก (Pollia Japonica) มีถิ่นกำเนิดในเอเชียตะวันออก ลักษณะเป็นดอกสีขาวขนาดเล็ก เกสรสีเหลือง

ร้านทั่วไป เก็บไว้ให้ตี อย่าได้ทำหายเสียเล่า”

โมหรานซาบซึ่งยิ่งนึก “ขอบคุณท่านป้า”

ซือเม่ยกล่าว “ข้าไม่มีอะไรให้เจ้า มีเพียงหยกห้อยนี้ เจ้าเอาติดตัวไว้ เอาไว้อบอุ่นแก่นิฉุณฺณาน”

โมหรานรับมาดู เป็นหยกขาวราวกับไข่มุกแข็ง สัมผัสอบอุ่น เป็นของชิ้นเลิศที่หาได้ยากยิ่ง เขาริบยัดแผ่นหยกคืนใส่มือซือเม่ย “สิ่งนี้ ข้ามีอาจรับได้ มันล้ำค่าเกินไป ทั้งเดิมแก่นิฉุณฺณานข้าก็เป็นธาตุไฟ หากเพิ่มความอบอุ่นเข้าไปอีก...เกรงว่าธาตุไฟจะเข้าแทรก”

ซือเม่ยเอ่ยยิ้ม ๆ “พูดจาเหลวไหลอะไร จะธาตุไฟเข้าแทรกได้อย่างไร”

“ถึงอย่างไรข้าก็รับไม่ได้” โมหรานยืนกรานหนักแน่น “ร่างกายท่านอ่อนแอ ท่านพกติดตัวไว้จะเหมาะกว่า”

“แต่ข้าวานคนประมวลมาทำงานประมวลห่อเชวียนหยวนให้เจ้า...”

โมหรานได้ยินเขากล่าวเช่นนี้ก็รู้สึกอบอุ่นหัวใจยิ่งนัก แต่สิ่งที่มากกว่าคือปวดใจ “สิ่งของในงานประมวลห่อเชวียนหยวนล้วนราคาสูงลิ่ว หยกห้อยนี้ไม่มีประโยชน์ต่อข้ามากนัก แต่ดีต่อท่านอย่างยิ่ง ซือเม่ย ความปรารถนาดีของท่าน ข้ารับไว้แล้ว แต่สิ่งของ ท่านเก็บไว้กับตัวเถิด จำไว้ว่าต้องสวมติดตัวไว้เสมอ เพื่อหล่อเลี้ยงพลังนิฉุณฺณาน”

ซือเม่ยยังคิดจะเอ่ยต่อ แต่โมหรานคลายเชือกหยกห้อย แล้วคล้องไว้ที่อกเสื้อให้เขา

“งามยิ่งนัก” เขายิ้ม พลังยกมือขึ้นตบไหล่ซือเม่ย “ท่านสวมไว้เหมาะสมกว่าข้าสวมมาก คนหยาบกระด้างเช่นข้า ไม่ถึงสองวันก็คงทำแตกแล้ว”

“หรานเอ๋อร์กักล่าวมิจิต หยกห้อยนี้แม้ใคร ๆ ก็สวมติดตัวได้ แต่ยังคงเป็นผู้ที่มีแก่นิฉุณฺณานธาตุน้ำจึงจะเอื้อประโยชน์ที่สุด เม่ยเอ๋อร์ เจ้าก็เก็บไว้เถิด”

ในเมื่อหวังฟูเหรินเอ่ยปากแล้ว ซือเม่ยยอมเชื่อฟังนาง พยักหน้า

เอ่ยกับโม่หฺรานว่า “เช่นนั้นเจ้าถนอมตัวให้มาก”

“วางใจเถิด ข้าจะเขียนจดหมายถึงท่านบ่อยๆ”

ได้เวลาต้องจากกันแล้ว แม่ซื่อเม่ยจะรู้สึกเศร้าอยู่บ้าง ทว่าพอได้ยิน เขากล่าวเช่นนั้น ก็อดเอื่อยยิ้มๆ ไม่ได้ว่า “ตัวอักษรที่เจ้าเขียน มีเพียงอาจารย์ที่อ่านออก”

พอพูดถึงฉู่หฺวานหนึ่ง ในใจโม่หฺรานก็บอกไม่ถูกว่ารู้สึกอย่างไร

ความอาฆาตแค้นกัฏกร่อนกระตุกสลายไปแล้ว ความรู้สึกผิดยังคงอยู่ เหมือนบาดแผลที่กำลังตกสะเก็ด หัวใจทั้งดวงทั้งเจ็บและคัน เขาก็มีความรู้สึกเช่นนี้ไว้ ลงจากเขาไปเพียงลำพัง

“หนึ่ง สอง สาม...”

เขาก็หันหน้า เดินไปพลางนับเสียงๆ ในใจ

“หนึ่งร้อยเอ็ด หนึ่งร้อยสอง หนึ่งร้อยสาม...”

ครั้นลงไปถึงเชิงเขา เขาอดหันกลับไปมองยอดเขาสี่เหลี่ยมที่อยู่ท่ามกลางเมฆหมอกไกลๆ มิได้ มองขึ้นบันไดศิลาทอดยาวแทบมองไม่เห็นปลายทาง พลางพึมพำ “สามพันเจ็ดร้อยเก้าสิบเก้า”

เขาเดินนับไปตลอดทาง

นี่คือจำนวนชั้นบันไดที่ทอดขึ้นไปยังซุ้มประตูเขา เป็นจำนวนชั้นบันไดที่ฉู่หฺวานหนึ่งแบกเขาปีนขึ้นไปในวันนั้น

เขารู้สึกว่าชาตินี้ตนคงไม่มีวันลืมมือคู่หนึ่งของฉู่หฺวานหนึ่งได้ เย็นเฉียบ ชุ่มเลือด และเต็มไปด้วยบาดแผล

คนคนหนึ่ง ไม่ว่าจะใฝ่ดีหรือรักชั่ว ล้วนมีไช้ธรรมชาติโดยกำเนิด ทุกคนเปรียบเสมือนที่นาผืนหนึ่ง บางคนโชคดี ได้เมล็ดพันธุ์และกล้าสาลี หวานดำอยู่ในร่องนา ยามถึงฤดูสารท ธัญพืชและทุ่งข้าวปลิวไสวหอมหวาน ทุกสิ่งดีเยี่ยม น่าชื่นชม

ทว่ายังมีที่นาบางผืนที่มีไช้ดีโชคดีเช่นนั้น สิ่งที่ไถหว่านลงในดินคือ เมล็ดฝืน ยามลมวสันต์พัดผ่านก็ผลุดดอกผลแห่งความสำราญอันผิดบาป

โลหิตโสมมสีแดงสดอาบย้อมทั่วผืนฟ้าและท้องทุ่ง ผู้คนล้วนซิงซัง ด่าทอสาปแช่งมัน หวาดกลัวมัน ทั้งยังลุ่มหลงมัวเมาในคารวาคีของมัน จนหลงสลายเป็นเศษตม

สุดท้ายผู้ทรงคุณธรรมก็จะรวมตัวกัน โยนคบไฟลงไปในทุ่งนั้นท่ามกลางควันไฟที่พวยพุ่งบิดเบี้ยว คนเหล่านั้นล้วนบอกว่าเขาคือผีนาแห่งเชื้อพันธุ์จัญไร บอกว่าเขาคือปีศาจร้าย บอกว่าเขากินคนไม่คายกระดูก และบอกว่าเขาสมควรตาย ไร้จิตสำนึก

ท่ามกลางเปลวเพลิง ตัวเขาบิดเกร็ง ร้องครวญครางด้วยความเจ็บปวด ดอกพืชม้วนหดตัวอย่างรวดเร็ว แปรสภาพเป็นดินโคลนเหม็นใหม่ แต่เขาเองก็เคยเป็นนาดีผืนหนึ่ง เคยกระหายหยาดฝนอันหวานฉ่ำ และเฝ้ารอแสงตะวัน

เป็นผู้ใดที่หว่านเมล็ดพันธุ์แห่งความดำมืดเมล็ดแรกลงไป กระทั่งเมล็ดพันธุ์เลวกลายเป็นภัยพิบัติ จนมีอาจจัดการได้

ที่นาผืนนี้ เคยอ่อนโยน เคยดีงาม เคยเปล่งประกายสดใส ครั้นติดไฟแล้ว ก็ลุกไหม้กลายเป็นเถ้าธุลี

ถูกทิ้งร้าง

ไม่มีผู้ใดต้องการอีกต่อไป เขาคือที่ดินผืนเก่าที่ถูกละทิ้งผืนนี้

ด้วยเหตุนี้ เขาจึงไม่เคยคิดว่าจะมีใครผู้หนึ่งเข้ามาในชีวิตเขา ให้โอกาสเขา รดน้ำไถพรวนใหม่อีกครั้ง

ฉู่หว่านหนึ่ง

ข้าต้องรออีกห้าปีจึงจะได้พบท่านอีกครั้ง วันนี้คือวันแรกของระยะเวลาห้าปี

เขาพลันพบว่าตนเองเริ่มคิดถึงใบหน้า ความขมขื่น ความขุ่นเคือง ความอ่อนโยน ความเคร่งขรึม และความเที่ยงตรงของฉู่หว่านหนึ่งแล้ว

ไม่หรรษาหลับตาลงช้าๆ

เขากำลังหวนนึกถึงชาติก่อนและชาตินี้อย่างละเอียด เรื่องราวในอดีตมากมายคล้ายลมพัดหิมะกระจาย เขาค่อยๆ ตระหนักได้ว่า ที่แท้แล้ว

เหตุการณ์ฟ้าแยกของโลกภูตผีกลับเป็นจุดผกผันครั้งใหญ่ที่สุดในชีวิต
ของเขา

ชาติก่อนข้ารักคนผู้หนึ่งอย่างลึกซึ้ง

ต่อมาคนผู้นั้นตายไป ส่วนข้าลงนรก

ชาตินี้ ยังมีอีกคนหนึ่งรักและปกป้องข้า

ต่อมาคนผู้นั้นตายไป แต่ได้ส่งข้ากลับโลกมนุษย์

อาจารย์ต่างหากคือปรมาจารย์

วันที่แปด หลังจากไม่ทราบจากไป เซวียเจิ้งยังได้รับจดหมายฉบับแรกจากเขา

กระดาดช้วนฮวา¹ เขียนด้วยลายมือโย้เย้ที่พยายามจะเขียนให้ตรงอย่างที่สุด แต่ก็ป่วยการ

ท่านลุงไม่ต้องห่วง วันนี้ข้าอยู่ที่ท่าเรือฝานฮวา ทุกอย่างเรียบร้อยดี วันก่อนทางนี้เกิดเรื่องวุ่นวาย เคะระห์ดีไม่มีผู้ใดบาดเจ็บล้มตาย หลานจัดการกับภูตน้ำที่ก่อเรื่องแล้ว ยามนี้ที่ท่าเรือเป็นปกติสุข ได้รับตัวเงินห้าร้อยตำลึงเงินจากนายท้าย แนนมาพร้อมจดหมายนี้ ผাগทักทายท่านป้ากับอาจารย์ด้วย

วันที่หนึ่งร้อยยี่สิบ จดหมายฉบับที่ยี่สิบสอง

‘ท่านลุงไม่ต้องห่วง เมื่อไม่นานนี้หลานได้ศิลาวิญญูณฐานชั้นเลิศมาโดยบังเอิญ หากนำไปเลี่ยมฝังลงบนดาบโค้งหลงเฉิงของเซวียเหมิง จะกลายเป็นอาวุธเหนือสามัญ แม้มีอาจเทียบเทียมเทพศัสตรา แต่ก็

---

¹ คือชื่อเรียกกระดาดที่เซวียเหา (ค.ศ. 768 - 831) กวีหญิงสมัยราชวงศ์ถัง สิ่งให้ช่างใช้น้ำจากลำธารช้วนฮวาทำขึ้นมา เป็นกระดาดที่มีสีชมพู และมีกลิ่นหอมของดอกไม้ เอาไว้สำหรับเขียนจดหมายรักและบทกวีสั้น ๆ ทั้งนี้เพราะเซวียเหาชอบสีชมพู และในขณะนั้นนางอาศัยอยู่ในเฉิงตู ซึ่งเป็นดินแดนแห่งดอกฟูหรง นางจึงนำดอกฟูหรงมาบดคั้นน้ำทำเป็นสีกระดาด ต่อมาผู้คนรับอิทธิพลจากแนวคิดของนาง ทำกระดาดออกมาเป็นสีปัส

หายากยิ่ง ผากทักทายท่านป้ากับอาจารย์ด้วย

วันที่หนึ่งร้อยสามสิบ จดหมายฉบับที่ยี่สิบสี่

‘ท่านลุงไม่ต้องห่วง ช่วงนี้หลานฝึกบำเพ็ญอยู่ในหุบเขาหิมะ ในหุบเขาหิมะหนาวเหน็บตลอดทั้งวัน ทำให้เกิดบุปผาพืชพรรณประหลาด ในบรรดานั้นมีดอกบัวหิมะล้ำค่าหายากอย่างยิ่ง เสียตายบริเวณทุ่งดอกไม้ มีปีศาจวานรพันปีเฝ้ารักษาอยู่ ตอนที่หลานเพิ่งมาถึงใหม่ๆ พลังวิญญูณ ยังต่ำต้อย วิชายุทธ์ไม่ลึกลึ้ก จึงมีอาจเต็ดมาได้ หลายวันนี้ก้าวหน้าขึ้นมาก สามารถฝ่าทำลายการป้องกันของมันได้ จึงเต็ดมาสิบกว่าดอก ส่งกลับมา พร้อมจดหมายฉบับนี้ ผากทักทายท่านป้ากับอาจารย์ด้วย’

...

สิ่งที่ส่งมาพร้อมจดหมาย มักจะมีสิ่งของกระจุกกระจิก ไอศกฤษพิเศษ ก้อนศิลา พรรณไม้

นอกจากเขียนจดหมายให้เซวียเจิ้งยง โม่หรานยังเขียนถึงซือเมย เป็นการส่วนตัวด้วย เนื้อหาก็คือเป็นเรื่องที่พบเห็นจากทั่วสารทิศและเรื่องราว เล็กๆ น้อยๆ ไปเถถามสารทุกข์สุกดิบ

รอยหมึกที่ขีดเขียนบนกระดาษ จากเริ่มแรกที่ยังมีเขียนตัวอักษรผิด ต่อมาแม้เรียกไม่ได้ว่าตัวอักษรตรงตาม แต่โครงสร้างเส้นขีดก็เรียบร้อย บรรจงขึ้น จุดที่เขียนผิดก็น้อยลงเรื่อยๆ แล้ว

พริบตาผ่านไปหนึ่งปี

วันนี้เซวียเจิ้งยงตีฆราวาสันต์ที่เพิ่งเก็บใหม่ ทั้งยังได้รับจดหมาย อีกฉบับจากโม่หราน

เขายิ้มจนอ่านจบ ทั้งยังยื่นจดหมายให้หวังฟูเหรินอ่านด้วย หวังฟูเหรินอ่านแล้วก็ยิ้มเช่นกัน “ตัวอักษรของเด็กคนนี้สวยขึ้นเรื่อยๆ แล้ว”

“เหมือนคนผู้หนึ่ง?”

“ผู้ใด”

เซวียเจิ้งยงเป่าใบชา หา *อรรถาธิบายช่ายอาคมบรรพกาล* ฉบับหนึ่ง จากในกองม้วนตำราที่หัวโต๊ะ “เจ้าดูอักษรของอวีเหิง มีความคล้ายคลึง

เจ็ดส่วนใช้หรือไม่”

หวังฟูเหรินถือม้วนตำราพลิกดู เอ่ยด้วยความประหลาดใจ “เหมือนจริง ๆ”

“ตอนที่เขาเพิ่งมาถึงยอดเขาสื่อเชิง เขากราบอวีเหิงเป็นอาจารย์ อวีเหิงให้เขาหัดอ่านตำราเองก่อน เขากลับรู้จักขรเพียงไม่กี่ตัว ต่อมา อวีเหิงจึงสอนเขาอยู่หลายวัน เริ่มตั้งแต่ชื่อของเขาเอง จากเรื่องง่าย ๆ ค่อยเพิ่มระดับความยาก” เซวียเจิ้งยงส่ายหน้า “ตอนนั้นเขาไม่ตั้งใจเรียน มักเขียนตัวอักษรยึกยือเหมือนนาวดยันต์ เวลานี้กลับดูเขารูปร่างเรียบร้อยแล้ว”

หวังฟูเหรินยิ้ม “เขาสวมครกของเขาออกท่องยุทธภพจริง ๆ ข้าว่าเขาอยู่ข้างนอก สุขุมขึ้นไม่น้อยแล้ว”

เซวียเจิ้งยงเองก็ยิ้ม “ไม่รู้ว่าหลังจากออกตระเวนห้าปี กลับมาแล้ว จะเปลี่ยนไปเป็นเช่นไร ตอนนั้นเขาน่าจะอายุเท่าใดนะ ยี่สิบสอง?”

“ยี่สิบสอง”

“เฮ้อ” เซวียเจิ้งยงถอนหายใจ คล้ายสะท้อนใจอยู่บ้าง “เดิมข้าคิดว่า อวีเหิงจะได้ชี้นำพวกเขาไปจนถึงอายุยี่สิบปี คนคำนวณมิสู้ฟ้าลิขิตแท้ ๆ”

คนคำนวณมิสู้ฟ้าลิขิต โหม่หรานเองก็คิดเช่นนี้

เขาท่องไปทั่วจากฟ้าใต้จรดทะเลเหนือ จากแดนหมอกฝนแห่งเจียงหนาน สู่ด่านต้าसानแห่งไซเป่ย์ ยามคิมหันต์ จิบสุราเยวี่จิ่ว² ริมแม่น้ำโถวเหลา ยามเหมันต์นั่งข้างหลุมฝังไฟฟังเสียงเซียงตี้³

ชาติก่อนหลังตั้งตนเป็นตี้จวิน ได้หล้าล้วนเป็นของเขา เขากลับไม่เคยเหยียบย่างหมื่นหนที่พันซุนเขา ไปดูแสงไฟของเรือหาปลาทางตะวันออก

² กล่าวกันว่าเป็นสุราข้าวที่มีมาในอาณาจักรเยวี่โบราณตั้งแต่ยุคพระเจ้าอวี หนึ่งในสามกษัตริย์ห้าจักรพรรดิของจีน

³ ขลุ่ยเซียง เป็นเครื่องดนตรีของชนเผ่าเซียง ซึ่งเป็นชนกลุ่มน้อยในเขตปกครองตนเองของทิเบต อำเภอกอปา มีมณฑลชื่อซวน ลักษณะเป็นขลุ่ยไม้ไผ่สองเลาผูกประกบติดกัน แต่ละเลามีรู 5-6 รู ยาวประมาณ 13-19 เซนติเมตร โดยมากใช้เป็นเครื่องดนตรีบรรเลงเดี่ยว เนื้อเพลงที่บรรเลงค่อนข้างครอบคลุม ส่วนใหญ่สื่อถึงอารมณ์คิดถึงโยยหาของชาวเซียง

อุโมงค์ส่งน้ำขานเออร์จึง⁴ ทางตะวันตก ไม่เคยสังเกตสองเท้าดำปิดปีของ ลูกหาบที่เดินไปตามเส้นทางบูนหิน เนื้อหนังปริแตก สันเท้าแข็งด้านราวกับ เหล็ก ไม่เคยได้ยินเด็กเล็กๆ ฝึกร้องออกเสียงในบึงกอก เสียงแหลมก้องฟ้า เหมือนเสียงผ้าไหมจิกขาดว่า “แท้แล้วบุปผาสะพรั่งทุกแห่งหน กลับล้วน เพียงกำแพงผุพังได้ยวนยล...”⁵

เขามิใช่ท่าเขียนจวินอีกต่อไป ชาตินี้ก็จะไม่มีวันเป็นท่าเขียนจวิน อีกแล้ว เขาคือ...

“พี่ชาย” เป็นเสียงใสกังวานของเด็กน้อยคนหนึ่งที่เคยเจอในย่านชุมชน หนึ่ง “พี่ชาย ท่านช่วยนกน้อยตัวนี้หน่อยได้หรือไม่ ปีกมันหัก ข้า... ข้าไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรดี”

“เขียนจวินน้อย” เป็นเสียงแหบพร่าของผู้ใหญ่บ้านชราแห่งหมู่บ้าน ลือจิว “ขอบคุณท่านมาก ขอขอบคุณท่านมาก หากมิได้ท่าน หมู่บ้านเราที่มี แต่หญิงม่าย เด็ก คนแก่ ถูกปีศาจร้ายรังควานเช่นนี้ คงได้แต่ต้องทิ้ง บ้านเกิด บุญคุณยิ่งใหญ่ของเขียนจวิน ข้า...ข้าจะไม่วันลืมเลย”

“ท่านผู้เมตตา” เป็นเสียงลั่นเครือของยาจกที่พบเจอระหว่างทาง “ท่านผู้เมตตา เราสองแม่ลูกไม่ได้กินข้าวมาหลายวันแล้ว ขอร้องท่านโปรด ทำบุญสักหน่อย โปรดเมตตาด้วย...”

ไม่ทราบหลับตาลง

จากนั้นก็ลืมตาขึ้นอีก

เพราะมีคนเรียกเขา

“ปรมาจารย์ไม่”

⁴ กานัต (qanat) คือระบบชลประทานใต้ดิน เป็นวิศวกรรมการจัดการน้ำแบบโบราณ ที่พบในจีนเฉียง เอเชียกลาง และตะวันออกกลาง

⁵ เป็นถ้อยรำพันขณะอยู่ในสวนดอกไม้ของตุ๊สี่เหนียง นางเอกในเรื่อง *หมู่ต่านกิง* (ศาลา โบตัน) ขยายความได้ว่า สีสันตระการของธรรมชาติมีอยู่ทุกแห่งหน ช่างสวยงามนัก แต่แม้จะเป็นเช่นนั้น กลับไม่มีสภาพแวดล้อมงดงามที่เข้ากับมันได้ มีแต่เพียงซากกำแพงผุพัง ชมความงามของมัน เป็นท่อนที่ตุ๊สี่เหนียงรำพึงถึงความงามของตนเองว่าคงมีแต่อาจารย์คร่ำครึ ที่ได้เห็น อยู่ในแต่ในห้องเรียนอันน่าอึดอัด แล้ววัยสาวของนางก็สว่างเลยไปเสีย ทุกอย่างรวดเร็ว ความงดงามเสมือนถูกกักขัง ไม่มีใครได้รับรู้

คำเรียกขานเช่นนี้ทำให้เขารู้สึกราวกับถูกทิ่มแทง เหยหน้าขึ้นมองชายฉกรรจ์ผิวดำที่กำลังเรียกเขาเช่นนี้ เอ่ยอย่างค่อนข้างจกปัญญา “ข้ามิใช่ปรมาจารย์ อาจารย์ข้าต่างหากจึงจะใช้ อย่าเรียกข้าเช่นนี้อีกเลย”

ชายฉกรรจ์เกาศีระชะอย่างซื่อๆ “ขออภัย คนในหมู่บ้านล้วนเรียกท่านเช่นนี้ ข้ารู้ว่าท่านไม่ชอบ แต่ก็ไม้อาจเปลี่ยนแปลงได้”

ช่วงนี้โมหธานอาศัยอยู่ในหมู่บ้านแห่งหนึ่งบริเวณชายแดนของโลกบำเพ็ญเพียรระดับล่าง ห่างจากหมู่บ้านออกไปหลายหลี่มีภูเขาคิมะสูงตระหง่าน มักมีปีศาจหิมะลงมาอาละวาด ล้วนเป็นปีศาจเล็กๆ ที่มีพลังวิญญานต่ำ ทุ่งนกลเทพทอราตรีที่อาจารย์ทิ้งไว้ย่อมเพียงพอที่จะรับมือได้ น่าเสียดายหมู่บ้านนี้ห่างไกลเหลือเกิน เทพทอราตรีมาไม่ถึงที่แห่งนี้ ในเมื่อไม่มีหนทางอื่น เขาจึงต้องลองทำตามแบบร่างที่อาจารย์ทิ้งไว้

หลังจากล้มเหลวหลายครั้ง ในที่สุดก็สร้างตัวแรกออกมาสำเร็จถึงเทพทอราตรีที่เขาสร้างจะห่างชั้นจากของอาจารย์ในเรื่องความสวยงามอยู่มาก ทั้งมิได้คล่องแคล่วปราดเปรียวเหมือนของอาจารย์ แต่เจ้ามนุษย์ไม้ก็อึกๆ แก๊กๆ นี้ก็ยังใช้ประโยชน์ได้

เจ้าสิ่งประดิษฐ์แปลกใหม่นี้ทำให้ชาวบ้านที่นี่ยินดีปรีดาอย่างยิ่ง ทุกคนต่างพากันเรียกเขาว่า “ปรมาจารย์โม” เรียกจนโมหธานรู้สึกกระดากอย่างยิ่ง

แต่ยังมีเรื่องที่ทำให้รู้สึกกระดากยิ่งกว่าตามมาจากนั้น

ยามโพล้เพล้ของวันหนึ่ง แสงสายัณห์อาบย้อมท้องฟ้าเป็นสีแดงฉานไปครึ่งแถบ เขากลับจากการไปนั่งร่วมชั้นเรียนที่สถานศึกษาบนเขาไท่ซานระหว่างที่เดินไปตามทางเดินเล็กๆ ในป่าซึ่งที่มีผู้คนขวักไขว่ จู่ๆ ก็ได้ยินเสียงคนตะโกนเรียก

“ปรมาจารย์จู่!”

ทันทีที่ได้ยิน โมหธานหันไปโดยไม่แม้แต่จะคิด จากนั้นก็รู้สึกวุ่นวาย ในโลกนี้ผู้ใช้อาคมที่แจ่มจู่มีตั้งมากมาย เขากลับฟังเสียงลมเป็นเสียงฝน ทึกทักเอาว่าอาจารย์ของตนฟื้นขึ้นมาก่อนกำหนดไปเสียได้

จะเป็นไปได้อย่างไรกัน

เขายิ้มพลางส่ายหน้า กำลังจะหันกลับ พลันได้ยินเสียงร้องเรียกอีก
“ปรมาจารย์ฉู!”

“...”

โม่หฺรานหอบตำราในอ้อมแขน หรีตาเขม้มนมองในฝูงชน พลันเห็น
มีคนกำลังก้มมือเรียกเขา เสียหายที่อยู่ไกลเกินไป จึงมองเห็นหน้าตาของ
คนผู้นั้นไม่ชัดเจน เห็นเพียงคร่าว ๆ ว่าเป็นชายหนุ่มสวมชุดนักพรตสีฟ้า
สะพายธนูคันหนึ่ง มีหมาป่าตัวหนึ่งติดตามอยู่ข้างกาย

ไม่นานคนผู้นั้นก็เดินเข้ามาใกล้ ทว่าขณะที่โม่หฺรานกับเขามองเห็น
หน้ากันชัดเจน ต่างก็ตกตะลึงกันไปทั้งคู่

“ท่านคือ...”

“โม่หฺราน” เขาตอบสนองขึ้นมาก่อนอีกฝ่าย เนื่องจากหอบม้วนตำรา
อยู่ จึงไม่สะดวกแสดงความเคารพ ได้แต่พยักหน้าให้อย่างง่าย ๆ สายตา
จับอยู่ที่ใบหน้าของชายหนุ่มด้วยความประหลาด “คิดไม่ถึงว่าจะได้พบ
คุณชายหนานกงที่นี่ บังเอิญนัก”

ที่แท้คนที่เรียกเขาว่า “ปรมาจารย์ฉู” ก็คือหนานกงชื่อ บุตรสายตรง
ของสำนักหฺรูเฟิง

เนื่องจากเมื่อชาติก่อนคนผู้นี้ตายไปเสียก่อน โม่หฺรานจึงไม่เคย
พบหน้าเขา ต่างจากฉูหฺวานหนิงซึ่งเคยเป็นเค่อซิง ดังนั้นหนานกงชื่อย่อม
ต้องคุ้นเคยกับฉูหฺวานหนิง โม่หฺรานมองประเมินอีกฝ่าย ก่อนที่สายตา
จะเลื่อนไปหยุดอยู่ที่ซองลูกรธนูในมือหนานกงชื่อย่อครู่หนึ่ง

นั่นเป็นซองผ้าใส่ลูกรธนูที่เก่าคร่ำคร่าอย่างยิ่ง บนซองปักลายดอก
ซานฉา^๖ เนื่องจากผ่านกาลเวลามายาวนาน สีสันทดลลายจึงซีดจางไป
กลีบดอกที่เคยสดใสเริ่มเป็นสีเหลืองหม่น ราวกับว่าดอกไม้ที่ปักอยู่บนผ้า
สุดท้ายก็มีอายุยืนยาว ลักวันก็ต้องเหี่ยวเฉาเช่นกัน

ตัวหนานกงชื่อย่อนั้นดูเปล่งประกายสดใสไปทั้งร่าง มีเพียงซองลูกรธนูนี้

^๖ ดอกคามีเลีย

เท่านั้นที่เก๋ยิ่งนัก ถึงขนาดเห็นร่องรอยปะชุนชัดเจน โม่หรรณรู้ได้ทันทีว่า ของลูกธนูนี้จะต้องเป็นสิ่งล้ำค่าสำหรับเขาเป็นแน่ แต่บนโลกนี้ผู้ใดไม่มี สิ่งของที่หวงแหนสักสองสามอย่างบ้างเล่า ต่อให้เป็นคนที่ดูดีมีสง่าราศี เพียงใด ก็ย่อมต้องมีความทรงจำช่วงหนึ่งที่เก็บไว้ในใจมายาวนาน

ไม่มีใครที่จะเรียบง่าย ดูไร้หัวใจที่เห็นภายนอก

หนานกงซื่อมน่คิ้ว “โม่หรรณ...จำได้แล้ว คิษย์ของปรมาจารย์ผู้?”

“อืม”

แม้จะเป็นเช่นนั้น แต่หนานกงซื่อก็เอ่ยด้วยท่าทีที่ตื้นเขินเล็กน้อย “ขอภัย เมื่อครู่อยู่ไกล เห็นรูปร่างและการแต่งกายของท่าน จึงเข้าใจ ไปว่าปรมาจารย์ผู้ออกจากกรเก็บตัวก่อนกำหนดโดยที่ข้าไม่รู้เสียอีก”

โม่หรรณเลื่อนสายตาจากของลูกธนู มีได้ละลابلลั่งถาม เพียงตอบอย่างสงบ “เมื่อครู่ท่านเรียกข้าเช่นนี้ ข้าเองก็คิดว่าอาจารย์ออกจากการเก็บตัวก่อนกำหนดโดยที่ข้าไม่รู้เช่นกัน”

หนานกงซื่อหัวเราะ อาจด้วยชาติกำเนิดที่สูงส่ง ทำให้แม้ยามหัวเราะ ใบหน้าหล่อเหลาก็ยังฉายความเย่อหยิ่งอยู่หลายส่วน ความเย่อหยิ่งของเขานี้แตกต่างจากเซวียเหมิง เซวียเหมิงนั้นหยิ่งทะนงในความสามารถของตนเอง ขณะที่หนานกงซื่อนั้น คล้ายมีความไม่เป็นมิตร โอหัง และขี้ฉุนเฉียว

ทว่าเขาหน้าตาดีอย่างยิ่ง ความไม่เป็นมิตรนี้จึงมิได้ทำให้เขาน่ากลัว เพียงทำให้เขาดูพดขื่นเท่านั้น

โม่หรรณอดคิดในใจไม่ได้ หนานกงซื่อ⁷...หนานกงซื่อ ช่างเป็น ม้าพยศที่มีอิสรเสรีจริง ๆ

ขณะที่กำลังใจลอย ก็ได้ยินหนานกงซื่อเอ่ยว่า “เหตุฟ้าแยกที่โลก ภูตผีเปิดออกก่อนหน้านี้ทำให้ปรมาจารย์ผู้ต้องประสบเคราะห์ร้าย ข้าเสียใจอยู่นาน เคราะห์ดีที่ได้ตัวซื่อซี้เนะ ช่วยให้ปรมาจารย์กลับพื้นคืนชีพได้ หากเขาฟื้นขึ้นมาเมื่อใด ข้าต้องไปเยี่ยมคารวะที่ยอดเขาสี่เชิงแน่นอน”

⁷ชื่อ “ซื่อ” ของหนานกงซื่อ มีความหมายถึง ฟุ้งมั่วลี้ตัว

“เช่นนั้นก็ขอรอการมาเยือนของคุณชายแล้ว”

หนานกงชื่อโอบกมือ พลันเหลือบเห็นตำราในมือโม่หฺราน จึงเอ่ยด้วยความประหลาดใจ “นี่สหายไม่กำลังทำอะไร?”

“เรียนหนังสือ”

หนานกงชื่อคิดว่าเรียนหนังสือที่เขากล่าว คงเป็นการเล่าเรียนวิชาที่ลึกซึ้ง ไม่คิดว่าพอมองดูอย่างละเอียดแล้ว กลับพบว่าล้วนเป็นตำราจำพวก คัมภีร์อิสรจร^๘ คัมภีร์จาริตพิธิ^๙... จึงอึ้งงัน ก่อนจะเอ่ยว่า “พวกนี้... ล้วนเป็นคัมภีร์พื้นฐานที่ข้าท่องจำมาตั้งแต่เด็ก ท่านอ่านพวกนี้ไปมีประโยชน์อะไร?”

โม่หฺรานมิได้รู้สึกอับอาย กลับตอบอย่างสงบเยือกเย็น “เมื่อยังเด็ก ข้าเขียนไม่เป็นแม้กระทั่งชื่อของตัวเอง”

“แต่ก็...” หนานกงชื่อกระอักกระอ่วนเล็กน้อย “สมควรเรียนที่สถานศึกษา?”

“อืม หลายวันมานี้ข้าไปเก็บศิลาวิญญานสำหรับใช้ฝึกบำเพ็ญบนเขาไท่ซาน แล้วเจอสถานศึกษาซึ่งหลินเปิดใหม่เข้า ข้าไม่มีอะไรทำ จึงไปฟังดูสักหน่อย”

หนานกงชื่อพยักหน้า เห็นว่าเวลาไม่เข้าแล้ว จึงเอ่ยว่า “สหายไม่คงยังไม่ได้กินข้าวเย็นกระมัง ในเมื่อมายังถิ่นสำนักหฺรูเฟิงแล้ว ข้าท่านยังเป็นศิษย์ของปรมาจารย์จู่ ข้ายอมต้องทำหน้าที่เจ้าบ้านให้ดีที่สุด พวกฟองของข้ารอข้าอยู่ที่หอสุรา ไปดื่มด้วยกันสักหน่อยเป็นอย่างไร?”

โม่หฺรานคิดดู ถึงอย่างไรก็ไม่มียะไรต้องทำ จึงตอบรับ “หากปฐิเสชยอมไม่สุภาพ”

“หฺอู่อู่วี่ เป็นหนึ่งในหอสุราที่มีชื่อที่สุดในพื้นที่ของหลินอี่ ทำใ้เสียใหญ่ เก้าชตน้ำแดงได้อร่อยเลิศล้ำที่สุด เคยได้ยินหรือไม่” หนานกงชื่อถามเขา

^๘ *เซียวเหยาไฮว* เป็นบทแรกในคัมภีร์เต๋าของจวงจื่อ ปราชญ์จีนในยุคจั้นกั๋ว (ยุครณรัฐ) ว่าด้วยแนวคิด “อิสรจร” ว่าเป็นการดำรงอยู่อย่างอิสระระหว่างฟ้าดิน ด้วยจิตใจที่เบิกบาน ปลอดโปร่ง มุ่งเน้นการดำรงชีวิตที่สอดคล้องกับธรรมชาติ

^๙ *หฺลี้จี้* คือคัมภีร์ที่รวบรวมข้อเขียนว่าด้วยเรื่องพิธีกรรมตามแนวคิดของสำนักขงจื่อ

พลางพาเดินไป

“ไยจะไม่เคยไต่ยีนเล่า” โม่หรานยิ้ม “ร้านอาหารลือชื่ออันดับต้นๆ ของโลกบำเพ็ญเพียรระดับสูง คุณชายหนานกง ท่านเข้าใจเลือกสถานที่ ได้ดียิ่งนัก”

“ข้ามิได้เป็นคนเลือกหรอก”

“อ้อ เช่นนั้นเป็น?”

“พวกพ้องของข้าเลือก”

ในฐานะที่เคยใช้ชีวิตมาชาติหนึ่ง โม่หรานย่อมเข้าใจถึงความสัมพันธ์ อันซับซ้อนในสำนักทรูเฟิงอยู่บ้างไม่มากก็น้อย แม้ปากไม่พูด ทว่าในใจ นึกประหลาดใจเล็กน้อย... *เยี่ยวังซีเองก็มา?*

แต่เมื่อเขาตามหนานกงชื่อขึ้นไปยังหอสุรา เลิกมานมูก้าวเข้าไป ในห้อง คนที่อยู่ข้างในทำให้เขาแทบสลัก...

เห็นเพียงช่งชิวรงแต่งกายในชุดผ้าไหมสีขาวยาวเบา ยืนอยู่ข้าง หน้าต่าง มองดอกไม้สด้านนอกที่กำลังบานสะพรั่ง นางไต่ยีนเสียงจิ้ง หันหน้ามา ปีนระย้าสีทองข้างจอณผมเปล่งประกาย ยิ่งขับเน้นผิวพรรณ ผุดผาด ริมฝีปากแดงดูจตุรมุขชาติ เป็นความงามที่เกินกว่าจะพรรณนา

โม่หรานชักขาข้างที่ก้าวเข้าไปกลับมาตามลัญจาทญาณ

เขาคิดว่า หากบอกหนานกงชื่อตอนนี่ว่าข้าไม่ชอบกินอาหารซานตง โดยเฉพาะไส้ใหญ่ น้ำแดงอะไรนั้น จะยังทันหรือไม่

เงาสะท้อนของอาจารย์

“มา สหายโม้ ให้ข้าแนะนำสักหน่อย ผู้นี้คือศิษย์น้องหญิงเล็ก ใต้อาถนัตข้า ชื่อชงชิวถง”

สุดท้ายยังคงจำใจนั่งลง ปล่อยให้หนานกงชื่อแนะนำด้วยความ กระตือรือร้น ชงชิวถงหนอชงชิวถง เขารู้จักนางดี ถึงขั้นบนหลังมีไฟที่ใด ต้นขามี่ปานตรงไหน ที่ไหนจะต้องให้หนานกงชื่อแนะนำให้มากความ

ทว่าไม่ทราบยังคงบั่นหน้าซึ่งซึ่ง พยักหน้าอย่างอดกลั้น “แม่นางชง”

“ท่านนี่คือศิษย์สายตรงของปรมาจารย์ฉู โม้เว่ยอวีแห่งยอดเขา ลือเซิง ก่อนหน้าเจ้าคงเคยพบเขาที่ตำบลไฉ่เตี้ย เพียงแต่ตอนนั้นคนมาก เจ้าคงจำไม่ได้แล้ว”

ชงชิวถงยิ้มอย่างอ่อนโยน ลูกขึ้นทำความเคารพ “ข้าน้อยชิวถง คารวะไม่เขียนจวิน”

“...”

โม้ทราบไม่ลุกขึ้น แวดตาลีกล้ามองนางสักพัก ก่อนเอ่ย “เกรงใจแล้ว”

กับภรรยาเมื่อชาติก่อนของเขาคนนี้ ในใจโม้ทราบมีแต่ความสะอิดสะเอียนอย่างแท้จริง ความสะอิดสะเอียนเช่นนี้มีไซ้มีขึ้นหลังจากเกิดใหม่ แต่ฝั่งลึกเข้ากระดูกมาตั้งแต่ชาติก่อนอย่างมีอาจบปล้ำได้

ตอนที่เจอนางสองสามครั้งก่อน ล้วนมิได้เป็นการพบหน้ากันโดยตรง ด้วยเหตุนี้แม้จะมีความรังเกียจ แต่ก็มิได้ถึงขั้นไม่เป็นสุขเช่นในเวลานี้

นางเป็นสตรีอ่อนแอ ไม่ว่าจะพูดจาหรือทำอะไร มักใช้น้ำเสียงแผ่วเบา นางเหมือนผลไม้ที่ยังเขียวสดซึ่งออกผลต้นฤดูสุราท ถูกบดบังอยู่หลังกิ่งใบหนาที่บ มีได้หอมหวานปานบุปผา ทั้งสีกลิ่นก็ได้จับใจคน แต่กลับมีเสน่ห์น่าเอ็นดูยิ่งนัก ในเรือนร่างสะอิดสะเอ้งที่เอิบอุ่มนั้น เต็มไปด้วยความไร้เดียงสาอ่อนโยนอันไร้สิ้นสุด คล้ายเพียงขบเบาๆ คำหนึ่ง ก็ได้ลิ้มรสอมเปรี้ยวอมหวานชุ่มฉ่ำ

กระทั่งแหะจนถึงส่วนลึกเท่านั้น จึงพบว่าภายในมีหนอนเน่าเหม็น ตัวหนึ่งนอนตายอยู่ในแกนผลไม้ ตัวหนอนมีน้ำหนองไหลและขึ้นรา

อันที่จริง หากเทียบกับเขาแล้ว ดูเหมือนชาติก่อนช่วงชีวิตจะไม่เคยทำเรื่องชั่วช้าไม่นำให้ก่อภัยอะไร นอกจากทรยศล่านักพรูเฟิงที่ช่วยชีวิตนาง นอกจากระหว่างที่โมหรานฆ่าล้างเมือง นางได้มอบตัวเยี้ยววังซื้อออกมาเพื่อรักษาชีวิตตนเอง นอกจากขณะที่หลินอี่กลายเป็นภูเขาศากศพทะเลโลหิต นางตื่นตื่นยินดีจนออกนอกหน้าเพราะได้รับการตรวรางวัลจากโมหรานสวมเงินใส่ทอง แต่งกายงามเพริศพรัง ไปปรนนิบัติเจ้านายคนใหม่อย่างระมัดระวัง

นอกจากหลังการฆ่าล้างเมืองสิ้นสุด นางร้องไห้อย่างสะเทือนใจ เบื้องหน้าศพของเยี้ยววังซึ่งที่เฝ้าอาจพูดอะไรได้อีกต่อไปแล้ว พลางคร่ำครวญว่าเยี้ยววังซีโหดร้ายต่อนางเพียงใด ไม่เคยให้นางมีชีวิตที่ดีสักวัน หากมิใช่เพราะโมหรานบุกมา เกรงว่าชาตินี้นางคงต้องเป็นวัวเป็นม้าให้คนแซ่เยี้ยว

ยังมีอะไรอีกนะ

โมหรานคิดเงียบๆ

ยังมีอะไรอีก

หนานางชื่อเป็นคนใจร้อน เห็นอาหารหลายอย่างยังไม่ตั้งโต๊ะ เขาจึงไปเร่ง ดังนั้นในห้องจึงเหลือเพียงคู่สามีภรรยาเมื่อชาติก่อน

“คุณชายโม ข้าขอตี้มให้ท่านหนึ่งจอก” นางรินสุราให้เขาอย่างอ่อนช้อย แขนเล็ก ๆ ครึ่งท่อนยื่นออกมาจากแขนเสื้อยาว บนข้อม้อมมีแต้มชาดพรหมจรรย์เล็ก ๆ

โมหรานยื่นมือไปคว้าข้อม้อมนางไว้ราวกับถูกเทพพิศลใจ

นางร้องอ๊ะเบาๆ เหลือบตาขึ้นมองเขาอย่างตื่นตระหนก แวตานั้น
ช่างอ่อนเชื่องราวกับต้นหอมอิมน้ำ “คุณชายโม นี่ท่าน...”

โมหรรณจ้องมองใบหน้านาง ลักพักก็หลุบตาลง หยุดอยู่ที่มือเรียว
ขาวผ่องของนาง

“เป็นมือที่ดี” ผ่านไปครู่ใหญ่ เขาจึงเอ่ยเสียงเบา สีหน้าเยียบเย็น
“แม่นางช่งเดินหมากเป็นหรือไม่”

“พะ...พอรู้บ้าง”

“มือที่ดีเช่นนี้ คาดว่าคงเดินหมากที่ดีสักกระดานหนึ่งได้กระมัง”
เขาเอ่ยเสียงเย็นชา ด้านนอกมีเสียงฝีเท้าของหนานกงชือดิ่งใกล้เข้ามา
ทั้งยังมีเสียงหมาป่าที่เขาเลี้ยงจนเชื่องทำโฮ่งๆ อยู่หน้าประตู

“เสียมารยาทแล้ว” โมหรรณคลายมือจากข้อมือเรียวเล็กของนาง
จากนั้นหยิบผ้ามาบรรจุเช็ดนิ้วมือของตนจนสะอาด

ด้านนอกแสงสายฝนสาดจับทั่วฟ้า งานเลี้ยงในคืนวันสัปดาห์เริ่มต้นขึ้น

โมหรรณสีหน้าเป็นปกติ ราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น ช่งชิวถงแม้ถูก
ลบลู่โดยไร้สาเหตุ แต่นางยังอดทนมาตลอด ระหว่างสังสรรค์ยังลุกขึ้น
รินสุราให้โมหรรณครั้งหนึ่ง

เขาไม่ดื่มสุราที่นางรินให้ ไม่แม้แต่จะแตะต้องจอกสุราอีก

“สหายโม อีกไม่นานก็ถึงงานชุมนุมเขาหิงซานแล้ว ท่านเป็นศิษย์
ของปรมาจารย์ฉู่ คงมีอาจทำให้อาจารย์เสียหน้า พวกท่านคงเตรียมตัว
พร้อมแล้วกระมัง”

“ข้าไม่ไป”

“...ท่านคงมิได้พูดจริงกระมัง”

“เป็นความจริง” โมหรรณยิ้ม “ญาติพี่น้องของข้าไปก็พอแล้ว สำนัก
ในใต้หาล้าลวนมุ่งหน้าไปยังเขาหิงซาน ข้ากลัวความตึกคัก ไม่อยากไป”

หนานกงชือคล้ายไม่เชื่อ ดวงตาสีน้ำตาลของเขาหรี่เล็กลง สีหน้า
แวตาราวกับเหยี่ยวที่มองเห็นทะลุปรุโปร่ง

ทว่าโมหรรณมองตอบเขาด้วยแววตาเปิดเผย ไม่ซ่อนเร้นอำพราง
แม้แต่แต่น้อย

นัยน์ตาเหยี่ยวจ้องหินผาอยู่ครู่หนึ่ง พบว่าหินผาก็เป็นเพียงหินผาจริง ๆ มิได้มีกระต่ายเจ้าเล่ห์หลบซ่อน มิได้มีอสรพิษมากเล่ห์แฝงเร้น

เขาเอนหลังพิงพนัก มือคองตะเกียบ จู๋ ๆ ก็ยิ้มออกมา “น่าสนใจทีเดียว เช่นนั้นข้าคงไม่ได้พบท่านที่เขาหลังซาน?”

“ไม่ได้พบข้าแน่นอน”

หนานกงซื้อหัวเราะหยัน “ศิษย์ของปรมาจารย์ฉู๋ร่ายกานัก งานชุมนุมใหญ่เช่นนี้ก็ไม่สนใจเข้าร่วม”

“...”

โมหรานเอ่ยในใจ *เรื่องนี้พูดยาก จะอธิบายอย่างไรดีเล่า หรือจะให้บอกหนานกงชื่อว่า มิใช่เช่นนั้น ข้าคือศิษราอายุสามสิบกว่าปี ให้ทำเขียนจวินประลองกับเด็กน้อยไร้ประสบการณ์กลุ่มหนึ่ง บนแท่นสูงยังมีพวกเจ้าสำนักและผู้อาวุโสที่เขาเคยต่อสู้ฆ่าฟันเมื่อชาติที่แล้วนั่งดูอยู่ คอยชูป้ายให้คะแนนแก่ข้า*

...ไร้สาระแท้ ๆ

โมหรานกระแอมทีหนึ่ง เอ่ยว่า “มิใช่ไม่สนใจเข้าร่วม แต่ข้าไม่เชี่ยวชาญอาคมดั้งเดิม เรียนได้ไม่ทัน หากไปร่วมงาน เกรงจะทำให้อาจารย์ขายหน้า คุณชายหนานกงมีฝีมือดีเช่นนี้ คงมีความมั่นใจเป็นทุนเดิม อย่าหัวเราะเยาะข้าเลย”

คำพูดนี้หากเจ้านกน้อยไร้เดียงสาอย่างเขี้ยวเหมิงมาได้ยิน คงดีใจจนตีปีกพื้บพื้ ที่โมหรานลูบขนถูจุด แต่หนานกงซื้ออยู่ในสำนักहरुพิงที่ความสัมพันธ์ในสำนักซับซ้อน ซ้ำยังไร้มารดาตั้งแต่เด็ก ชีวิตมิได้เรียบง่ายถึงเพียงนั้น ด้วยเหตุนี้พอได้ยินคำชมของโมหราน จึงเพียงแค่อยิ้ม มิได้เหลิงจนตัวลอย

เขาค่อมสุราหลายอีก ลูกกระเดือกขยับขึ้นลง จากนั้นใช้แขนเสื้อเช็ดปาก เอ่ยว่า “ในเมื่อคุณชายไม่ไม่เข้าร่วมการประลอง เป็นผู้ชมนอกวงย่อมเห็นได้ชัด มิสู้ท่านลองเดาดู ผู้ชนะในงานชุมนุมครั้งนี้ สุดท้ายแล้วจะเป็นผู้ใด”

“...” โมหรานคิดในใจ *บัดจบ! เจ้าถามถูกคนจริง ๆ*

เป็นผู้ใด จะมีใครกระจ่างไปกว่าเขาอีก นอกจากโกวเหนินตัวปลอม
ที่อาจเป็นผู้เกิดใหม่เช่นกัน บนโลกนี้ย่อมมีเพียงเขาไม่เว่ยอวี่ที่ผู้ผลการ
ประลองในงานวิจารณ์กระเป๋เขาหลังชานปีนั้น
ผู้ชนะก็คือ...

“หนานกงชื่อ”

จู่ๆ ม่านมุกก็ถูกแหวกออก ท่ามกลางระย้ามุกที่แกว่งไกว ใบหน้า
ครึ่งซีกที่อยู่ในเงามืดนั้นดูเคร่งขรึม บุรุษทั้งสองในห้องยังไม่ทันตอบสนอง
ซึ่งชีวตงกลับผุดลุกขึ้นทันควันราวกับถูกเข็มแทง ใบหน้าตื่นตระหนกกลนลาน
ดูน่าสงสาร ก็มึนศีรษะเอ่ยด้วยน้ำเสียงรู้ลึกพิต “คะ...คุณชายเยี่ย”

ผู้มามีร่างผอมสูงผึ่งผาย สวมชุดดำปักขอบทอง สวมปลอกแขน
ช่วงเอวเพรียวบางอย่างยิ่ง คิ้วตามีความงามสามส่วน หล่อเหลาเจ็ดส่วน
มิใช่เยี่ยวังซีแล้วจะเป็นผู้ใด

“ไม่ได้เรียกเจ้า” เยี่ยวังซีไม่เหลือบแลนางแม่แต่น้อย เลิกม่านมุก
เดินเข้ามาในห้อง สายตาเขาจับอยู่ที่ร่างคนผู้เดียวตลอด แวดตาเยือกเย็น
อย่างยิ่ง ทว่ากลับแฝงนัยบางอย่าง “หนานกงชื่อ ผู้ที่ข้าเรียกคือเจ้า หาก
เจ้าได้ยินแล้ว ก็เงยหน้าขึ้นมา”

หนานกงชื่อไม่ได้เงยหน้า กลับหันไปเอ่ยกับซึ่งชีวตง “เจ้าลุกขึ้นมา
ทำไม นิ่งลง”

“ไม่แล้ว คุณชายหนานกง ข้าต้องอารุโส ยืนยอมเหมาะสมกว่า”

หนานกงชื่อพลันตวาดอย่างเดือดดาล “นิ่งลง!”

ซึ่งชีวตงสะดุ้งเล็กน้อย มือยันขอบโต๊ะอย่างลังเล

เยี่ยวังซีไม่ยอมให้เห็นสภาพชะงักงันกันเช่นนี้ เอ่ยเสียงเย็นชา “เจ้า
ฟังเขา”

“ขอบคุณคุณชายเยี่ย...”

เยี่ยวังซีไม่สนใจซึ่งชีวตงอีก “หนานกงชื่อ เจ้ายังจะก่อเรื่องไปถึง
เมื่อใด เจ้าสำนักโมโหจนคลั่งไปแล้ว ลุกขึ้น ตามข้ากลับไป”

“เช่นนั้นยอมดีที่สุด ข้าเห็นเขาคลัง เขาก็เห็นข้าตาย! กลับไปก็ไม่มี

อะไรต้องคุด หากเภาไม่ยกเลิกคำสั่ง ข้าจะไม่กลับไปเหียบสำนักทรูเฟิง
แม่แต่ครั้งก้าว” หนานกงชื้อย้าทีละคำ “คุณ...ชาย...เยี่ย...เชิมุกลับ”

“เจ้า...” เยี่ยวังชื้อกั๊หมัดแน่น ทั้งร่างสันเล็กน้อย โม่หรงมองคุดอยู่
ด้านข้าง รู้สึกว่าเขาเตรียมจะถีบโต๊ะคัวไปกระซกตัวหนานกงชื้อได้ทุกเมื่อ
แต่ไม่่ว่างไร สุดท้ายเยี่ยวังชื้อก็ยั้งเป็นวิญญูชน เขากลับสะกดโทสะ
ท่วมฟ้านั้นไว้เสียตื้อๆ

“หนานกงชื้อ” เขาเงียบอยู่นาน ก่อนจะเอ่ยปาก น้ำเสียงแหบพร่า
เจือความอ่อนล้าที่ค่อนข้างขัดแย้งกับสีหน้าชื้อตรงของเขา “เจ้าจะต้องทำให้
ถึงขั้นนี้จริงๆ ไชหรือไม่ว่าง”

“ไชแล้ว่ว่างไร”

เยี่ยวังชื้อหลับตาลง ถอนหายใจอย่างแผ่วเบาจนมีอาจสังเกต ลืมตา
ขึ้นช้าๆ ยามนี้เขายืนอยู่หน้าโต๊ะ เหลือบมองไปทางโม่หรงในที่สุด

คำกล่าวที่ว่า ไฟในอย่านำออก ไฟนอกอย่านำเข้า เรื่องภายใน
สำนักยอมไม่ต้องการให้คนนอกรู้เช่นกัน โม่หรงนจึงลุกขึ้นอย่างรู้จัก
กาลเทศะ ประสานมือคารวะเยี่ยวังชื้อ “เฟิงนิกขึ้นได้่ว่างเยี่ยนนี้ข้ายังมีนัด
ไปรบชุดที่สั่งตัดไว้ หากไปข้าจะทำให้จ่างกั๊ยต้องรอนาน ขอตัวก่อน”

เยี่ยวังชื้อพยักหน้าให้เขา “ขอบคุณคุณชายโม่”

“ไม่ต้องขอบคุณ ไม่ต้องขอบคุณ พวกท่านค้อยๆ คุดกันเถิด”

โม่หรงนเดินผ่านข้างกายเยี่ยวังชื้อ ขณะเฉียดไหล่กับเขา ก็เหลือบ
มองอีกฝ่ายเล็กน้อยคล้ายไม่เจตนา เมื่ออยู่ในระยะใกล้เช่นนี้ จึงพบว่า
แม่เยี่ยวังชื้อจะยั้งยั้งผึ่งผายดุจสนสูงตระหง่าน อารมณ์สุขุมมันคง
ทางตากลับปรากฏสีแดงเรื่อคล้ายเฟิงร้องให้มา

โม่หรงนพลันรู้สึก่ว่างความอดทนของเยี่ยวังชื้อนั้นมีความคล้ายคลึงกับ
จู่หว่านหนึ่งอยู่หลายส่วน

ชั่วขณะนั้นในใจพลันรู้สึกพลุ่งพล่าน อดหันไปเอ่ยกับหนานกงชื้อ
ไม่ได้ “คุณชายหนานกง แม่ข้าไม่รู้่ว่างระหว่างท่านกับคุณชายเยี่ยมีเรื่อง
อะไรกัน แต่ข้าคิดว่าเขาดีต่อท่านยิ่งนัก หากท่านยินยอม ก็พุดคุดกับเขา
ตีๆ อย่าว่เก็บงำเอาไว้ไม่บอกกล่าว”

หนานกงชื่อไม่รับน้ำใจ อารามเดือดดาล จึงไม่ไว้หน้าใครทั้งสิ้น
เอ่ยอย่างเย็นชา “ไม่ต้องให้ท่านยุ่ง”

“...” ไอ้ผีอายุสั้นเอ๊ย!

โมหรานออกไปแล้ว ยังลงไปไม่ถึงชั้นล่าง ก็ได้ยินเสียงกร็ยวกรวด
ของหนานกงชื่อดังมาจากในห้อง ชายหนุ่มที่เหมือนหมาป่าผู้นี้กำลังใช้
เขี้ยวแหลมคมของเขาฉีกกระชากวิญญาณของเยี้ยววังซี...

“เยี้ยววังซี! เจ้ากรอกน้ำแกงลงวิญญาณอะไรให้บิดาข้า เขาจึงเห็น
เจ้าสำคัญกว่าข้า! กลับไปรี ข้าจะกลับไปกับเจ้าทำไม ตั้งแต่เลิกจมนโต
มีเรื่องใดที่ข้าตัดสินใจเองได้บ้าง เยี้ยววังซี ข้าถามเจ้า พวกเจ้า...พวกเจ้า
เห็นข้าเป็นอะไรกันแน่!”

เสียงโตะเก้าอี้ล้มคว่ำดังโครมคราม ถ้วยชามแตกเปรี๊ยะ

สาวใช้ที่ยืนอยู่ตรงทางเดินต่างหวาดผวา ทั้งยังมีแขกชะงักหันมอง
เข้าไปในห้อง

“เกิดอะไรขึ้น”

“เอ่ ผู้ใดมาอาละวาดเช่นนี้ ทำท่าราวกับจะถล่มท้อสุราอยู่แล้ว”

โมหรานแม้ริมฝีปาก หันกลับไปมองที่สูญปลายทางเดิน

เขาได้ยินเสียงของเยี้ยววังซี แหบแห่งราวกับใบไม้แห่งในฤดูสารท
โรยราจนไม่เหลือพลังชีวิต

“หนานกง หากข้าเป็นต้นเหตุให้เจ้าอยู่บ้านแล้วไม่มีความสุข เช่นนั้น
ข้าจะไปเอง จะไม่อยู่ให้เจ้าเห็นหน้าอีก”

“...”

“เจ้ากลับไปเถอะ” เยี้ยววังซีกล่าว “ข้าขออภัย”

หากมิใช่ได้ยินกับหู โมหรานไม่มีทางเชื่อเด็ดขาดว่าคนที่เถรตรง
อย่างเยี้ยววังซี จะเอ่ยถ้อยคำอ่อนแอเช่นคำว่า “ขออภัย” ออกมาได้

ในความทรงจำของเขา เยี้ยววังซีคือวิญญาณที่หนักแน่น คือเทพ
สงครามไร้พ่าย โมหรานสามารถนึกภาพเขาหลังโลหิต แต่มีอภินิหารภาพ
เขาหลังน้ำตา สามารถนึกภาพความตายของเขา แต่มีอภินิหารภาพว่าเขา
จะคุกเข่าเป็น